

Poslední naše dubnové rozjímání zahrnovalo velikonoční vrchol liturgického roku, Svatý týden, v němž každému dni přísluší určité blahoslavenství podle námahy Ježíšova Srdce s vítězně blahodárným účinkem na náš věčný život. V tomto měsíci, kdy prožíváme štěstí Kristova zmrtvýchvstání, můžeme sledovat jeho Rány oslavené a zářící v tomto stavu novými blahoslavenstvími. Ježíš nám jedno jediné tajemství vždy poodhaluje z mnoha stran a souvislostí, abychom pochopili, že hlubina jeho Srdce je bezedná, život s ním nekonečné štěstí a že se nám dává celý a vše s námi a v nás prožívá! Celou dobu velikonoční (do Nanebevstoupení a Seslání Ducha Svátého) můžeme hledět na Pánovy oslavené Rány, dívat se na to, jak jeho Rány září láskou pro nás. Velikonočně oslavené Ježíšovy Rány vyzařují ta blahoslavenství, jež ukazují rovněž misijní směr našeho srdce, kudy se můžeme vydat:

Středa Velikonočního oktávu (a každá středa doby velikonoční) má spojitost s oslavenou **Ranou Ježíšovy pravé ruky** – vyzařující **2. blahoslavenství** radostně plačících. Dívejme se, jak z Rány pravé ruky vystupuje velikonoční síla a záře blahoslavenství radosti těch, kteří plakali, a nyní jsou proměněni radostí, které už nebude konce, která je nejvyšším jásáním a štěstím, nekonečným tancem a vším, co jen může být pro duši, která stojí navěky po Boží pravici. Není větší radosti a štěstí pro lidskou duši, která dosáhla věčného a už nikdy neporušitelného vítězství. Stát po pravé straně Boha je radost absolutní! Dívejme se, jak z oslavené Rány na Ježíšově pravé ruce vychází a září o Velikonocích blahoslavenství radosti: světlo a slunce! Když Pán žehná, dává vždy radost a září eucharistickým Sluncem. Rovněž všichni kněží, když žehnají, vychází z jejich rány na pravé ruce Ježíšovo eucharistické Slunce a Pán se těší, neboť duchovně své Rány rád uděluje každému knězi – pokud je knězi duchovně udělit nemůže, žehná v něm On sám, a tak je to namísto kněžské pravice Ježíšova Rána a Ježíšova žehnající ruka.

Čtvrtek Velikonočního oktávu (a každý čtvrtek doby velikonoční) má spojitost s oslavenou **Ranou Ježíšovy levé ruky** – vyzařující **6. blahoslavenství** čistých srdcem. Rozjímajme tedy v tento den nad září blahoslavenství čistoty, vycházející z Rány jeho levé ruky. Naše srdce se může stále více stávat Ranou Pánovy levé ruky, a tak vyzařovat čistotu! Když pohlédneme (třeba na obraze Božího milosrdenství) na levou ruku Pána a Ránu na ní, spatříme, jak pevně a zároveň něžně Ježíš ukazuje na své Srdce. Máme i my být pevní a zároveň něžní v odhalování hlubokých tajemství Ježíšova Srdce: s pevností přistupovat k těm, kdo pochybují, něhu mít zase pro ty, kdo s radostí Pána přijímají. Avšak i v něze vůči otevřeným srdcím je třeba správně rozlišovat, co ještě je třeba říci, a kde je už nutné zůstat mlčet a ostatní ponechat (nedovyslovené) jako hlubinu Božího tajemství. V srdci se máme učit (pohledem do oslavené Rány levé ruky) uchovávat tajemství Ježíšových sdělení, jeho samého jako Slova – a to podobným způsobem, jakým kněz nese tiše ve svém srdci tajemství jemu se svěřujících duší! V našem všeobecném kněžství tak můžeme nést

s Ježíšem všechna jeho tajemství a v Duchu Svatém rozlišovat, co říkat, a kde již mlčet! Pohled na levou ruku Ježíše ukazuje z druhé strany také jeho rozhodnost: také my plně a pevně ukazujme na něj, který přichází! Skrýváme se do jeho nových (tj. proměněných), a přitom stále stejných starých Ran a necháváme na sebe dopadat jeho blahoslavenství jako světlo slunce!

Pátek Velikonočního oktávu (a každý pátek doby velikonoční) má spojitost s oslavenou **Ranou Ježíšova Srdce** – vyzařující **4. blahoslavenství** svobody lačnicích. Bílá svoboda Ježíšova oslaveného Srdce je věčná! Nikdo ani nic mu ji nyní nemůže vzít – září z hlubin Pánova Srdce. Ani před jeho oslavením mu nikdo svobodu nemohl vzít – nyní však jeho svoboda září v plnosti oslavení! Ti, kteří jsou Pánu blízko a z celého svého srdce touží po plnosti svobody ve svém životě i ve svém srdci; ti, kteří žijí v něm a stále znova mu nabízejí vše, čím jsou a co mají – ti si mohou být jistí, že po jejich oslavení také svoboda a nerozdělenost jejich srdce bude absolutní a již naprosto věčná! Naše svoboda je věčná již dnes, neboť po ní toužíme, avšak po našem oslavení bude nová, věčná, proměněná a nově zářící! Jeho Srdce nám k tomu stále žehná! Když se díváme na jeho Tvář, díváme se na jeho Srdce! Když hledíme na jeho Srdce, vidíme jeho Tvář – jeho Oči plné bezedné svobody! Do ní dorůstáme. *(pokračování v dalším rozjímání na měsíc červen)*

S. Luisa Karczubová

* * *

Nepodceňujme vzácnou dobu, ve které žijeme, a papeže Františka, který nám byl darován jako vzácný dar přímo z Ježíšova Velekněžského Srdce! V této v něčem těžké, jistě absolutně nestandardní době, zároveň však době plné milosti, je nám Pán blíže, než byl kdykoli jindy! Vždyť nebe se otvírá a Pán již přichází! Mějme velikou víru, stále větší naději a absolutně nezlomnou lásku! Žijme v hlubinách Božího Srdce, které se dnes ve svém milosrdenství otvírá pro každé srdce, tužme mu být nejbližšími, vždyť co se nám může stát zlého v jeho blízkosti? V ovzduší svatého papeže Jana Pavla II., jehož srdce se fyzicky téměř, ale duchovně úplně rozdrtilo, a tak připravilo půdu pro srdce emeritního papeže Benedikta, jehož srdce se roztrhlo, aby skrze toto roztržení mohlo vstoupit probodené srdce papeže Františka, které se stává stále více otevřenou a oslavenou Ranou Ježíšova Velekněžského Srdce, se nebojme prožívat plnost Boží lásky! Trojjediný Bůh stále přebývá mezi námi, s námi a v nás – máme se proč veselit a radovat. Zkusme se více než na svět se všemi jeho beznadějnými bolestmi dívat na Pána a jeho ruce, jak drží celý svět. Náš Pán je východiskem všech situací a zvláště rád řeší ty bezvýchodné: jeho všemohoucnost se oslavuje o to více! Kéž oheň Ducha Svatého hoří nejen v našich srdcích, ale po celých obvodech našich těl! Pane, prosíme, čiň si z nás stále více své hořící keře, které hoří, a neshoří, protože shořet nemohou: neboť láska hoří, ale nemůže shořet!

S. Kateřina Klosová

Ze slov papeže Františka: Zmrtvýchvstalý Ježíš po svém vzkříšení dokonává “vzkříšení učedníků”. „Omilosrdenění“ – obdaření milosrdenstvím – jsou především skrze tři dary: nejprve jim Ježíš přináší *pokoj*, poté *Ducha* a nakonec *Rány*. Na prvním místě jim dává *pokoj*. Učedníky svírala úzkost. Nebyli však uzavřeni jen v domě, byli uzavřeni také ve svých výčitkách. Ježíš nepřináší pokoj, který zvenčí odnímá problémy, nýbrž pokoj, který vlévá důvěru zevnitř. Není to povrchní pokoj, nýbrž pokoj srdce. Ježíšův pokoj jim dovoluje přejít od výčitky k poslání. Za druhé, Ježíš omilosrdňuje učedníky tím, že jim přináší *Ducha Svatého*. Daruje ho na odpuštění hříchů. Náš hřích, praví žalm (srv. *Žl* 51,5), je stále před námi. Sami jej nedokážeme zrušit. Jedině Bůh ho odstraňuje, jedině On nás ve svém milosrdenství nechává vyjít z naší nejhlubší bídy. Odpuštění v Duchu svatém je darem, abychom vnitřně ožili. Prosme o milost přijmout, vzít za svou svátost odpuštění. Po pokoji, jenž očišťuje, a odpuštění, jež pozvedá, tu máme třetí dar, kterým Ježíš „omilosrdňuje“ učedníky. Předkládá jim *Rány*. Těmito Ranami jsme uzdraveni (srv. *1Petr* 2,24; *Iz* 53,5). Jak nás však Rána může uzdravit? Milosrdenstvím. Rány jsou otevřenými průduchy mezi Ním a námi, které vylévají milosrdenství na naši bídu. Jsou to cesty, které nám Bůh rozevřel, abychom vstoupili do jeho něžnosti a dotykem ruky mohli zjistit, kým je On. Když adorujeme a líbáme jeho Rány, objevujeme, že každá naše slabost byla jeho láskyplností přijata. Jeho zářící Rány roztínají temnotu, kterou neseme uvnitř. Nechme se vzkřísit pokojem, odpuštěním a Ranami milosrdného Ježíše. A prosme o milost stát se svědky milosrdenství. Jedině tak bude víra živá a život celistvý. Jedině tak budeme hlásat Boží evangelium, které je evangeliem milosrdenství.

